DAVANT LA TOMBA D'ANTONIO MACHADO

La barca jau damunt la platja
les veles sequen i els filats;
amunt, amunt, una gavina
canta la vida i la claror.

Però el xiprer, voltat de tombes,
palpa amb ses rels la freda mort
i la foscor apresonada
sota les tapes dels taüts.

Què diu el rossinyol, que passa
i pren alè damunt la creu?
Diu que la vida és bella, bella,
com un perfil de Llibertat.

Diu als que ja no el poden veure
que el cel és blau i blau el mar...
Per que és que tots els cementiris
estan voltats per quatre murs?

Els pescadors que s'hi reposen
tenen creuetes i retrats;

i els colliurenchs morts a la guerre
escarapel·les de colors.

Tots els diumenges a la tarda
hi van les velles de l'indret;
van a arrencar-hi les herbetes,
van a regar-hi els roserets.

En caure el sol totes se'n tornen
per petits grups, xerrant, xerrant;
de llàgrimes se'n van lleugeres,
se'n van lleugeres d'amistat.

Sovint, passant davant sa tomba
sense saber ben bé qui ets,
pensen «ací jau aquell home
que tingué un bel enterrament...»

Damunt la llosa ben deserta,
sense cap data ni cap nom,
tota blanca, de pedra marbre,
s'hi plau la lluna perquè lluu.

I viu per tu la lluna clara
i cada estrella viu per tu,
i tot respira poesía
como si el teu verb s'hi esparramés...

I res no et dol lluny de la pàtria
tant que vacilla l'avenir,
car si «a Collioure fa bon viure»,
també deu fer-hi bon morir...

GUMERSIND GOMILA

(La plage brûlante.
Edit. S. E. O. Toulouse, 1944.)